

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ-ΕΕ-ΚΕΦΑΛΑΙΟ
Κίνηση Πόλης

Το σάπιο όραμα Μπακογιάννη σκοτεινιάζει την πόλη

Άρθρο στην εφημερίδα ΠΡΙΝ των Παναγιώτη Κεφαλληνού, Κικής Μένου, Ντίνας Ρέππα

Έκλεισε ένας χρόνος από την εκλογή στη δημαρχία της παράταξης της ΝΔ και του Κώστα Μπακογιάννη. Το δόγμα «**Νόμος-Τάξη-Κέρδη**», που αποτελούσε τον βασικό κορμό στο προεκλογικό πρόγραμμα της σημερινής κυβέρνησης και της δημαρχίας, συνενώνει σαν κόκκινη κλωστή την πολιτική που εφαρμόζεται στον δήμο της Αθήνας σε όλους τους τομείς.

Η δημαρχία Μπακογιάννη, «κοσμοπολίτισσα» με τους πλούσιους και «φεουδαλική» με τους φτωχούς, σπαταλά κατά εκατομμύρια τα λεφτά των δημοτών σε ημέτερους με άμεσες αναθέσεις αναμόρφωσης δημόσιου χώρου, και χωρίς πολεοδομικό και περιβαλλοντικό σχεδιασμό. Την ίδια στιγμή αφήνει τις λαϊκές γειτονιές από το Ν. Κόσμο, το Βοτανικό, την Ακαδημία Πλάτωνα μέχρι τα Κ. Πατήσια και τον Ποδονύφη, να ζουν χωρίς φωτισμό, καθαριότητα και δημόσιους χώρους πράσινου, μέσα στην υποβάθμιση και την ανέχεια.

Η πόλη αναμορφώνεται με στόχο να παραχωρηθεί το κέντρο και μαζί ένα σημαντικό τμήμα ακίνητης περιουσίας και παραγωγικού πλούτου στο τουριστικό κεφάλαιο και το real estate, που αναζητά να αυξήσει την κερδοφορία του. Για να υλοποιηθεί το σχέδιο παραχώρησης και χρήσης των δημόσιων χώρων και υπηρεσιών της πόλης σε αποκλειστικά κερδοφόρα προοπτική, υποτιμάται η αξία των δράσεων και των ανθρώπων που ζουν και λειτουργούν μέσα σε αυτήν.

Η υποβάθμιση εντείνεται με την εφαρμογή των σχεδιασμών της δημοτικής διοίκησης. Το τουριστικό κεφάλαιο απαιτεί άμεσα να καθαρίσει το «βρόμικο» κέντρο από εστίες κοινωνικά χρήσιμες αλλά μη κερδοφόρες, όπως ελεύθεροι ανοιχτοί χώροι πράσινου δημόσιου χαρακτήρα για ψυχαγωγία, καταλήψεις στέγης και στέγασης προσφύγων, μονάδες στήριξης αστέγων και χρηστών, από τις διαδηλώσεις και τη λαϊκή κατοικία. Για να έρθει έπειτα ο πολιτικός του εκπρόσωπος να το παραδώσει «καθαρό και ελεύθερο» σε funds, galleries και τους κατόχους golden visa.

Ο στόχος είναι ένα κέντρο-Disneyland, θεματικό πάρκο με τεράστια ξενοδοχεία και συγκροτήματα, μετατροπή των πολιτιστικών πόρων σε εμπορευματικό αξιοθέατο, μεγάλα εστιατόρια και μπαρ για την κάλυψη πρόσκαιρων τουριστικών αναγκών, με εξευτελιστικά μεροκάματα και εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Αυτό το σχέδιο δημοτικής αρχής, κυβέρνησης και τουριστικού κεφαλαίου αναζητά επειγόντως λαϊκή αντιπολίτευση ανατροπής του. Για μια Αθήνα ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης.

Η Αθήνα φτωχαίνει, «σκληραίνει», μετατρέπεται σε πόλη δύσμορφη

Οι ακαλαίσθητες εικόνες με τους φοίνικες και τις ζαρντινιέρες του «Μεγάλου Περίπατου» ήρθαν να προστεθούν στις σκληρές σκηνές με τα ξεβρακώματα, με τα εκδιωκόμενα μωρά παιδιά με τα παιχνίδια τους στα χέρια, τα δάκρυα στα μάτια και την απορία στο βλέμμα, με τα δακρυγόνα και το άγριο κυνηγητό

στις διαδηλώσεις, με τους άστεγους να πληθαίνουν, τον κόσμο να στοιβάζεται στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς με μόνη προστασία τις μάσκες, με τα σχολεία να μαραζώνουν χωρίς συντήρηση και ενίσχυση, με τις γειτονιές να βυθίζονται στην εγκατάλειψη και την Αθήνα να μαστίζεται από την πανδημία.

Τα εκατομμύρια αλλάζουν χέρια χωρίς κοινωνικό όφελος. Αυτή η πόλη «δημιουργείται» από τη σημερινή δημοτική αρχή σαν συνέχεια των προηγούμενων, αποδεικνύοντας ότι οι κεντρικές πολιτικές επιλογές στην πόλη έχουν ταξικό πρόσημο. Κουμάντο κάνει το μεγάλο κεφάλαιο και οι αποφάσεις εξυπηρετούν αποκλειστικά τους στρατηγικούς επενδυτές και τα συμφέροντά τους.

Το εντυπωσιακό είναι ότι ο δήμος βασίζει όλα του σχεδόν τα έσοδα στα δημοτικά τέλη, τους φόρους και τα πρόστιμα (200 εκατ. ευρώ και 70% των συνολικών εσόδων) και στην κρατική χρηματοδότηση (78 εκατ. ευρώ και 26% των συνολικών εσόδων), δηλαδή στην πολύμορφη φορομπηξία των κατοίκων που πλήττει βίαια τον φτωχό εργατόκοσμο. Τα διοχετεύει όμως, σε έργα που τροφοδοτούν τους μεγαλοεργολάβους και εξυπηρετούν αποκλειστικά τους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους, εκμεταλλεζόμενος πλήρως και την πανδημία.

Η πολιτική κατεύθυνση είναι σαφής: «Αφήστε τις υποδομές και τις υπηρεσίες να μαραζώνουν και τότε ως μάνα εξ ουρανού θα έρθει ο ιδιώτης να πάρει απευθείας την ανάθεση του έργου και ο τετραμηνίτης από τον ΟΑΕΔ να μπαλώσει ότι μπορεί». Σε καιρό πανδημίας ο δήμος έχει 60 μόνιμες καθαρίστ(ρι)ες για περισσότερα από 400 σχολεία και προσλαμβάνει με συμβάσεις διαφόρων τύπων σχεδόν 420 ακόμα, ενώ απολύει με ρατσιστική διάταξη 47 μετανάστ(ρι)ες. Εν ολίγοις, το 80% του προσωπικού καθαριότητας των σχολείων είναι προσωρινό. Οι απολυμάνσεις των σχολικών και άλλων κτηρίων του δήμου παραδόθηκαν πριν ακόμα και από την πανδημία σε εργολαβία με κόστος πολλαπλάσιο, μια και η αντίστοιχη υπηρεσία αφέθηκε να καταρρεύσει λόγω έλλειψης προσωπικού.

Οι κοινωνικές δομές, όπως το «Βοήθεια στο σπίτι», λειτουργούν εξ ολοκλήρου με ελαστικά εργαζόμενους που μόλις μαθαίνουν την εργασία τους απολύονται στο πλαίσιο ανακύκλωσης της ανεργίας. Το Κέντρο Αστέγων έχει επτά μόνιμους και όλοι οι άλλοι είναι είτε με συμβάσεις λόγω covid-19 είτε από τις ΜΚΟ.

Ακόμα και υψηλόβαθμα διοικητικά στελέχη ομολογούν ότι όλα τα έργα στοιχίζουν ακριβότερα και είναι τεχνικά χειρότερα, ενώ το οικονομικό και κοινωνικό όφελος από την ενίσχυση των υπηρεσιών, με μόνιμο προσωπικό και ανάθεση των έργων σε αυτές, θα ήταν ανυπολόγιστα μεγάλο.

Το χρήμα υπάρχει αλλά διοχετεύεται στην Αναπτυξιακή ΑΕ και σε προγραμματικές συμβάσεις για να μπορεί να τροφοδοτείται το ιδιωτικό κεφάλαιο. Στα 15 εκατ. ευρώ είναι η προγραμματική για τον πολιτισμό όπου τροφοδοτεί με πλουσιοπάροχες ενισχύσεις, όλες τις ΑΕ αφήνοντας «ψίχουλα» στον ΟΠΑΝΔΑ, δηλαδή τον αρμόδιο φορέα του δήμου.

Απόδειξη της απόλυτης απαξίωσης των κοινωνικών αναγκών από τη δημαρχία Μπακογιάννη αποτελεί η κατάσταση των σχολικών μονάδων και η αναστολή της υποχρεωτικότητας της δίχρονης προσχολικής. Τα πράγματα δε θα μπορούσαν να είναι χειρότερα. Τρεις χιλιάδες τετράχρονα και οι οικογένειές τους έζησαν το καλοκαίρι της αγωνίας, χωρίς να γνωρίζουν επί μήνες αν, πού και πότε θα βρουν θέση. Τελικά, η κυβέρνηση έκανε το χατίρι στον πολιτικό γόνο της, η δίχρονη αναστάλθηκε για το δήμο Αθήνας, πολλά παιδιά αποκλείστηκαν στα σπίτια τους, άλλα επέστρεψαν μετά από δύο μήνες στους παιδικούς σταθμούς, ενώ τα νηπιαγωγεία της Αθήνας μετατρέπονται σε υγειονομικές βόμβες λόγω των ασφυκτικών συνθηκών με 25άρια τμήματα σε χώρους πολλές φορές ακατάλληλους.

Η δημαρχία Μπακογιάννη ακυρώνει ακόμα και τις προγραμματισμένες απαλλοτριώσεις, ισχυρίζεται ψευδώς ότι δεν υπάρχει κτηριακό απόθεμα στην πόλη, αλλά ενισχύει τις σχέσεις της με την εκκλησία παραχωρώντας κτήριο για Κέντρο Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών στην «Αποστολή», προσφέροντας 10.000 ευρώ στην «Κιβωτό», ανοίγοντας όλα τα σχολεία σε κάθε μορφής κατηχητικά των ενοριών. Και

ταυτόχρονα, επαναδραστηριοποιεί τις επιτροπές κατοίκων, απολύτως καθοδηγούμενες από τα τοπικά της στελέχη, ενισχύοντας τον ρατσιστικό, ξενοφοβικό, μισαλλόδοξο και φασιστικό τους λόγο. Τα παγκάκια στην πλατεία Βικτωρίας αφαιρούνται για να εκδιωχθεί από την πλατεία η αλληλεγγύη και να εγκαθιδρυθεί ο σκοταδιστικός, μισάνθρωπος λόγος του ρατσισμού.

Απέναντι στους βασικούς πυλώνες της πολιτικής που εφαρμόζει η δημορχία Μπακογιάννη, εμφανίζεται ουσιαστική σύμπλευση της αντιπολίτευσης. Με το «καλημέρα», συμφώνησαν να διαμοιραστούν οι θέσεις στις επιτροπές και τα ΔΣ των ΝΠΔΔ, των εταιρειών και επιχειρήσεων που έχει ο δήμος, αποδεχόμενοι τις αντιδημοκρατικές διατάξεις του νόμου «Κλεισθένης», που οξύνθηκαν με τις παρεμβάσεις της κυβέρνησης ΝΔ, μετατρέποντας τη μειοψηφία Μπακογιάννη στο ΔΣ, σε πλαστή πλειοψηφία στις επιτροπές. Τα ΔΣ των παραπάνω οργανισμών εκλέχτηκαν με πλήρη συναίνεση των τεσσάρων πολιτικών δυνάμεων ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, ΚΚΕ αφού οι συγκεκριμένες παρατάξεις αλληλοψηφίστηκαν σε όλα τα ΔΣ, ακόμα κι εκεί που ορισμένες δεν έβαζαν υποψήφιο.

Συμπλέουν με τις επιλογές της δημορχίας για άλωση της μόνιμης και σταθερής δουλειάς μέσα από προσλήψεις συμβασιούχων και αξιοποίηση της λεγόμενης «κοινωνφελούς» εργασίας (μέσω ΟΑΕΔ) που κατακρεουργεί δικαιώματα και υποαμείβει τους εργαζόμενους. ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ στηρίζουν τις ιδιωτικοποιήσεις υπηρεσιών και εκχωρήσεις βασικών αρμοδιοτήτων. Κορυφαία πράξη υπήρξε η ψήφος τους στο «Μεγάλο Περίπατο», δίνοντας στο δήμαρχο την πλειοψηφία που δεν έχει. Η εκ των υστέρων απόσυρση της στήριξης, δεν τους απαλλάσσει από την πολιτική ευθύνη.

Η σύμπλευσή τους (ΚΙΝΑΛ, ΣΥΡΙΖΑ), η έλλειψη διάθεσης ουσιαστικής αντιπαράθεσης με τη διοίκηση Μπακογιάννη και η απουσία στόχευσης για ακύρωση των σοβαρών αναδιαρθρώσεων (ΚΚΕ), γίνεται ακόμα πιο φανερή στο ζήτημα της «δημοκρατίας» στη λήψη των αποφάσεων, όπου υπάρχει αποδοχή των συνεδριάσεων με τηλεδιασκέψεις χωρίς τη δυνατότητα συμμετοχής και παρέμβασης των κατοίκων και των συλλογικοτήτων της πόλης. Η σιωπηρή αποδοχή τους στο να παίρνονται αποφάσεις σε άλλα όργανα/επιτροπές (Οικονομική και Ποιότητας Ζωής), μακριά και από το δημοτικό συμβούλιο, το έχει μετατρέψει σ' ένα αόρατο όργανο που διαχειρίζεται ένα προϋπολογισμό 840 εκατ. ευρώ, μακριά από τις ανάγκες των κατοίκων της πόλης, χειροτερεύοντας τους όρους διαβίωσης τους.

Η εικόνα πολιτικού καθωσπρεπισμού που αποπνέουν οι συνεδριάσεις του δημοτικού συμβουλίου, δείχνουν και το κλίμα συναίνεσης που υπάρχει. Το τοπικό κράτος ολοκληρώνεται, ως τέτοιο, παρά τις κατά καιρούς απόψεις που έβλεπαν τους δήμους ως όργανα αυτοδιοίκησης.

Να δοθεί επιτέλους φωνή στην «πίσω αυλή» της πόλης

Η Αθήνα του αγώνα, της αλληλεγγύης και του πολιτισμού είναι κι αυτή παρούσα. Το χειροκρότημα των δεκάδων χιλιάδων στην Αλεξάνδρας έξω από το Εφετείο όταν ανακοινώθηκε η καταδικαστική απόφαση για τη Χρυσή Αυγή, τα αυτοσχέδια παγκάκια στη Βικτώρια, οι αντιρατσιστικές διαδηλώσεις ενάντια στο μίσος, τα κατειλημμένα σχολεία με τα πολύχρωμα πανό της διεκδίκησης, η υποδοχή των παιδιών της πακιστανικής κοινότητας στα Σεπόλια, οι πολύμορφες δραστηριότητες στο πάρκο της Ακαδημίας Πλάτωνος για να κρατηθεί ανοιχτό, είναι η άλλη Αθήνα.

Στην Αθήνα της πίσω αυλής, **η Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα** μέσα σε ένα χρόνο με πολύ πλούσια δράση, προσπαθεί να συμβάλει και με την παρουσία της στο δημοτικό συμβούλιο, όπου κατέλαβε μια έδρα.

Με το σύνθημα **«Να βάλουμε άμμο στα γρανάζια της συναίνεσης»**, η δράση της στοχεύει στο μέτρο των δυνάμεών της να ενημερώσει, να αποκαλύψει, να καταγγείλει όλες τις κεντρικές επιλογές που παίρνονται στο δημοτικό συμβούλιο και ταυτόχρονα να συμβάλει να ακουστούν οι φωνές όλων εκείνων που μέχρι τώρα δεν είχαν φωνή και να μετατραπούν σε κίνημα αντίστασης, ικανό να ανατρέψει τις

αστικές επιδιώξεις. Σοβαρή η συμβολή της στη μάχη του αντιφασιστικού και αντιρατσιστικού κινήματος, στην αφαίρεση των προνομίων που κατέχουν οι Χρυσανγίτες δημοτικοί σύμβουλοι –ο Κασιδιάρης ανάμεσά τους– και κυρίως στην αποδόμηση των ιδεών τους στις λαϊκές, εργατικές γειτονιές. Η αποκάλυψη και η τεκμηρίωση των πολιτικών και οικονομικών στοχεύσεων του «Μεγάλου Περίπατου» και όλων των παρεμβάσεων της δημαρχίας σε χώρους όπως ο Εθνικός Κήπος, το Φιλοπάππου, το Γκάζι. Του υπεραντιδραστικού ρόλου της στην όξυνση της καταστολής στην πόλη.

Ιδιαίτερη υπήρξε η συμβολή της Αντικαπιταλιστικής Ανατροπής στην Αθήνα στην ανάδειξη και διεκδίκηση για την εκπαίδευση, ειδικά την εποχή του covid. Η προώθηση των διεκδικήσεων του εκπαιδευτικού κινήματος για καθαριότητα, εξεύρεση νέων αιθουσών, μαζικά τεστ, αποτελούν βασικά θέματα των παρεμβάσεων της μαζί με τον αγώνα για τη δίχρονη προσχολική και την οικονομική ενίσχυση των σχολείων.

Ο αγώνας για την κατάργηση της ρατσιστικής διάταξης για τις μετανάστριες καθαρίστριες, η μονιμοποίηση των συμβασιούχων του ΟΑΕΔ και η ακύρωση των απολύσεων της 3Κ είναι η συμβολή της στον αγώνα για τα εργατικά δικαιώματα στον μεγαλύτερο δήμο της χώρας.

Η ανατροπή των αστικών σχεδιασμών που χλευάζουν τις ανάγκες των εργαζόμενων, κάθε λαϊκής οικογένειας και η νίκη των λαϊκών διεκδικήσεων για ζωή αξιοβίωτη σε μια πόλη που μας αξίζει και μας ανήκει, παραμένουν πάντα τα βασικά επίδικα στη δράση της Αντικαπιταλιστικής Ανατροπής στην Αθήνα.

Δημοτική σύμβουλος: Ρέππα Ντίνα

Ομάδα συλλογικής εκπροσώπησης:

Ρίζος Μιχάλης, Μάτσα Κατερίνα, Κεφαλληνός Παναγιώτης, Παπαχριστούδη Ματίνα, Σιαπάτης Αποστόλης